

VENIA DIMITRAKOPOULOU

SCULPTING
EROS

ΒΕΝΙΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΜΙΛΕΥΟΝΤΑΣ
ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΣΜΙΛΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ
ΤΟ ΑΡΧΕΓΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΧΙΟ

Με το γλυπτό Έρωσ, δουλεμένο σε μάρμαρο της Τήνου, η γλύπτρια Βένια Δημητρακοπούλου, στραμμένη προς μια αφαιρετική, γεωμετρική έκφραση, ύψωσε ένα μνημείο για τον Έρωτα: Μνημείο για τα ερωτευμένα σώματα αφού το κραταιό ζεύγος των πέτρινων μορφών που έχει πλάσει, είναι δύο γλυπτικές οντότητες, δύο ισότιμοι κορμοί, τόσο κατά την ώρα της συνάντησής τους όσο και σε μια ώρα ρήξης, χωρισμού ή αποχωρισμού. Μνημείο επίσης για έναν Έρωτα μαχόμενο, αγωνιστικό καθώς οι δύο μαρμάρيني όγκοι υψώνουν ανάστημα διεκδικώντας ως απέριττες στήλες το κύρος της ευθύτητας και την ιερατικότητα της καδέτου. Μνημείο όμως και για το τηνιακό μάρμαρο αφού χάρις στην purist γλυπτική χειρονομία της καλλιτέχνιδας, η φυσική ομορφιά του προβαίνει ακέραια στο φως αποκαλύπτοντας στα μάτια των θεατών την τέλεια υφή του ατόφιου και ανθεκτικού υλικού. Το λείο δέρμα του μαρμάρου μοιάζει να έχει διαρραγεί και η γεωλογική σύσταση, η διάβρωση και οι εσωτερικοί ρυθμοί του, οι ακτίνες και οι ραβδώσεις να ανοίγουν διάλογο με όσες αρχετυπικές φόρμες προέκυψαν κατά την γλυπτική διαδικασία.

Στην έκδοση της γκαλερί Κουρντ που έχει τον τίτλο «Σμιλεύοντας τον Έρωτα», το γλυπτικό έργο Έρωσ συνυπάρχει με μια σειρά άλλων γλυπτών με αρχαϊζόν πρόσημο όπως είναι τα δώρατα, τα κεφάλια μαχητών, τα κεραμικά ειδώλια ή το γράμμα Α (Άλφα), εμβληματική γλυπτική φιγούρα στον χώρο. Αλλά και με ζωγραφικά έργα μικτής τεχνικής, προβολές, εγκαταστάσεις μουσικές, κείμενα, αφήγηση.

Η έκδοση είναι μια κρύπτη όπου στεγάζεται ένας διακαλλιτεχνικός λόγος της Βένιας Δημητρακοπούλου γύρω από μοτίβα του έρωτα. Οι ηφαιστειακές πέτρες, το μάρμαρο, ο πηλός και τα μέταλλα ως αδιαφανή, πυκνά, βαριά, σκληρά υλικά συνδιαλέγονται με μαλακές

και ελαφρές επιφάνειες από καμβά και χειροποίητο χαρτί, πάνω στις οποίες οι γραφές και οι γραφισμοί, τα ίχνη, οι κηλίδες και οι ανάγλυφες ματιέρες είναι «σημειώσεις» για τον έρωτα ως βιωματική εμπειρία.

Όλα στην έκδοση, από τα ηχητικά έργα και το βίντεο με την άυλη υπόσταση, μέχρι τις σχεδιασμένες με σινική μελάνη δίνες, τις γραμμές, τις λέξεις, τα χειρόγραφα κείμενα και τις γλυπτικές μορφές σε μικρή ή μεγάλη κλίμακα, περικλείουν χνάρια μιας αυτοενδοσκόπησης και αναπόλησης. Από το μυστηριακό, το πνευματικό, το αρχέγονο έλκεται η καλλιτέχνη. Όμως αυτές τις πανάρχαιες, πρωτογενείς αξίες για την ανθρωπίνη ύπαρξη και την καλλιτεχνική δημιουργία, η Βένια Δημητρακοπούλου τις συνυφαίνει με σύγχρονες προσωπικές μυθολογίες. Επικαλούμενη εμπειρίες της, φανταστικές παραστάσεις, συναισθήματα και αφηγούμενη σκηνές, στιγμιότυπα, ιστορίες. Πεδία περιπλάνησής της είναι, από τη μία μεριά ο ιστορικός και πολιτισμικός Χρόνος, από την άλλη, ένας χρόνος πολύ προσωπικός. Στην έκδοση «Σμιλεύοντας τον Έρωτα», εκτός από την αναγωγή στο αρχαϊκό, μνημονεύονται και φευγαλέοι, καθαρά βιωματικοί χρόνοι, κυρίως μέσω των γραμμένων φράσεων και της φωνής. Για να αναδείξει το μύχιο, η Δημητρακοπούλου έχει στραφεί προς την προφορική εκμυστήρευση, την απεύθυνση, την ιδιόχειρη γραφή. Τελικά η αναζήτηση του υπερβατικού, με έναν έρωτα αγωνιστικό ως αρχή της δημιουργίας και της διαπροσωπικής ανταλλαγής συμβιώνει με μια συγκινησιακή ανάμνηση του έρωτα, ικανή να κατευνάσει την απορία που προκαλούν η απομάκρυνση και η απουσία.

Στο αρχικό γράμμα Α (*Άλφα*) που ορθώνει το γλυπτικό σχήμα του από ορείχαλκο στον χώρο, στράφηκε η γλύπτρια για να σηματοδοτήσει την απουσία, παίζοντας με την έννοια, τη λέξη αλλά και με το πρώτο γράμμα της αλφαβήτου. Τα γράμματα, αυτά καθεαυτά, η πράξη του γραψίματος και το γραπτό κείμενο ως εικόνα που συστηματικά επανέρχονται και αποθεώνονται στο εσωτερικό της σύγχρονης εικαστικής έκφρασης, συγκροτούν και στη δουλειά της καλλιτέχνηδας μια κομβική επιλογή.

Στο έργο *Σινδώνη* η γραφή που αναδύεται μέσα από το απορροφητικό ύφασμα της επιφάνειας του πίνακα, είναι μια γραφή όχι αναγνώσιμη αφού συντίθεται σχεδόν αποκλειστικά από απροσδιόριστα ίχνη, κατάλοιπα γραμμάτων και σχημάτων, σημάδια, λεκέδες, σημεία. Εδώ μοιάζει να έχουμε την περίπτωση μιας μυστικής, μη αποκρυπτογρα-

φημένης γραφής με την οποία κατατίθεται ένα αδιάσειστο όσο και αδιευκρίνιστο τεκμήριο κάποιας προσωπικής εμπειρίας.

Δυσανάγνωστο, όχι όμως και μη αναγνώσιμο, είναι το γραπτό κείμενο της Βένιας Δημητρακοπούλου όταν στοιχειοθετεί το ιδιόχειρο *Μάταιο Γράμμα*. Εκ νέου αναδύεται στο έργο αυτό η γραφή ως επικοινωνιακό γεγονός που γνωστοποιεί συναισθήματα και σκέψεις προς έναν απόντα παραλήπτη έτσι ώστε η ίδια η απουσία του να μεταλλάσσεται ενώπιον του θεατή σε μακρινή, εξιδανικευμένη παρουσία.

Αλλά και σε μία από τις σχεδιασμένες με σινική μελάνη Δίνες (*Δίνη ε*) έχει τοποθετηθεί, διά χειρός ζωγράφου, ένα πέπλο από χαρτί. Έτσι καθώς το ένθετο αυτό φύλλο του λεπτού, χειροποίητου χαρτιού χωρίζει στα δύο την επιφάνεια του πίνακα ενώ την καλύπτει κατά το ήμισυ, όχι μόνο εμπεριέχει μια φιγούρα κρυπτική χάρις στα μειωμένα επάνω του γράμματα αλλά και μετατοπίζει τη ζωγραφική προς το αντικείμενο. Η χάρτινη διαφάνεια, εναποδοτημένη επάνω στον πίνακα, υπογραμμίζει ένα ξεγλίστρημα της ζωγραφικής προς το ανάγλυφο. Παραπέμπει στο κολάζ. Και συμπληρώνει τις εκδοχές της γραπτής επικοινωνίας που εκτός από γλωσσική, σημειωτική, συμβολική γίνεται και καθαρά φυσική, υλική.

Η έκδοση «Σμιλεύοντας τον Έρωτα» αποσκοπεί να είναι μια υπόθεση των αισθήσεων. Πρώτον γιατί η αίσθηση της αφής συνάδει με τη γλυπτική ενώ το μάρμαρο, θριαμβικό υλικό μέσα στην παγκοσμιότητα της *matéria*, δραστηριοποιώντας τις αισθήσεις των θεατών, τους απευθύνει πρόσκληση για ένα μαγικό άγγιγμα. Ύστερα, γιατί το χρώμα επάνω στο οποίο είναι ακουμπισμένα τα πέτρινα κεφάλια των μαχητών (*Μαχητής I*, *Μαχητής II*), κυρίως όμως το χρώμα που υποδέχτηκε τα ειδώλια από πηλό στην εγκατάσταση *Κεραμικές Χειρονομίες*, διαθέτει χάρις στην υλική αλήθεια του, μια ισχυρή φυσική παρουσία. Και αυτή διασταυρώνεται με πολλαπλά τεχνικά μηνύματα που αντιπροσωπεύουν την εποχή των μίντια.

Το εφέ της αισθησιακότητας που τροφοδοτείται από τα ίδια τα υλικά των έργων, ενισχύει και μια αισθητική της ακοής. Στον κάθε θεατή προσφέρεται η δυνατότητα να κατευθύνει το αυτί του προς την παδιασμένη μουσική που «εμφυλώνει» τα χέρια της καλλιτέχνηδας ενώ απεικονίζονται να πλάθουν τον πηλό στο βίντεο με τίτλο *Ζωοδόχος Πηγή*. Αλλά και να στρέψει την προσοχή του στις αποχρώσεις ή τις παύσεις μιας δηλυκής φωνής που ακούγεται να μιλάει

στο βίντεο *Έρωτας Ξαφνικά*. Πρόκειται για τη φωνή της ίδιας της Βένιας Δημητρακοπούλου που αφενός συμπίπτει με το συγγραφικό και αφηγηματικό Εγώ στη βιντεοσκοπημένη επιτέλεση, αφετέρου είναι μια γυναικεία φωνή που στηρίζει την προφορική επικοινωνία σε ολόκληρο το περιβάλλον της έκθεσης. Ένα περιβάλλον με πολύ διαφορετικά έργα και τεχνικές και ανοιχτό στην ιδέα των πολυμέσων. Η αυτοαναφορικότητα με προφορική διάσταση συνδιαλέγεται εδώ με μια άλλη αυτοαναφορικότητα που εμπεριέχεται στις γραφές και τα κείμενα. Η φωνή είναι εξάλλου κάτι σαν προφορική σφραγίδα από την πλευρά της καλλιτέχνιδας ενώ μια διακριτική υπογραφή της με σινική μελάνη έχει σφραγίσει τους πίνακες.

Η έκθεση «Σμιλεύοντας τον Έρωτα» συγκεντρώνει όνειρα αρχαιολογικά, όνειρα κοσμολογικά, όνειρα περί έρωτος. Όλα μεταξύ αρχέγονου και μύχιου, χειρονομιακής έκφρασης και μιντιακής απόδοσης. Και τα συναρδρώνει έχοντας αναγάγει τον Έρωτα σε νοηματικό και οντολογικό κέντρο της.

SCULPTING EROS THE PRIMORDIAL AND THE INTIMATE

In *Eros*, her work sculpted in marble from Tinos, artist Venia Dimitrakopoulou, aiming for an abstract, geometric expression, has raised a monument to Eros: a monument to bodies in love. The powerful pair of stone figures she has created are two sculptural entities, two equal trunks, both as they come together and at a time of rupture, separation, or parting. It is also a monument to a struggling, fighting Eros, as the two marble volumes raise their stature, claiming, as two austere pillars, the prestige of straightness and the piety of the vertical. Additionally, it is a monument to Tinian marble since, thanks to the purist sculptural gesture of the artist, its natural beauty is fully exposed to the light, revealing to the spectators the perfect texture of the durable material. The smooth skin of the marble seems to have been breached, and its geological composition, erosion, and internal rhythms, rays, and ridges are in dialogue with all the archetypal forms that emerged during the sculptural process.

In the Kourid Gallery's exhibition entitled "Sculpting Eros," the sculpture *Eros* coexists with a series of other sculptures bearing ancient signs such as spears, fighter heads, ceramic figurines, and the letter A, as an iconic sculpture. The exhibition also includes mixed media paintings, projections, sound installations, texts, and narration. The exhibition is a crypt housing a cross-artistic discourse created by Venia Dimitrakopoulou around motifs of love. Volcanic stones, marble, clay, and metals, as opaque, dense, heavy, hard materials, interact with soft and light surfaces of canvas and handmade paper, on which writings and graphics, traces, stains, and embossed matières become "notes" about love as an experiential adventure.

Everything in the exhibition, from the immaterial sound and video works to the Indian ink-drawn swirls, lines, words, handwritten texts, and sculptural forms on a small or large scale, contains traces of self-introspection and reminiscence. The artist is drawn to the mysterious, the spiritual, the primordial. Venia Dimitrakopoulou interweaves these ancient, primary values of human existence and artistic creation with modern personal mythologies, invoking her experiences, fantastic performances, emotions, and narrating scenes, snapshots, and stories. Her fields of wandering are, on the one hand, historical and cultural Time, and on the other, very personal time.

In the exhibition “Sculpting Eros,” in addition to the reduction to the archaic, fleeting, purely experiential times are also commemorated, mainly through written phrases and the voice. To bring out the essence, Dimitrakopoulou has turned to oral disclosure, addressing, and handwriting. Ultimately, the search for the transcendent, with competitive love as the principle of creation and interpersonal exchange, coexists with an emotional memory of love, capable of soothing the wonder caused by distance and absence.

The sculptor turned to the initial letter A (*Alpha*), erecting its sculptural form from brass into space to signify absence, playing with the concept, the word, and the first letter of the alphabet. Letters, the act of writing, and the written text as an image, which systematically reappear and are exalted in contemporary artistic expression, also constitute a pivotal choice in the artist’s work.

In the artwork *Shroud*, the writing that appears on the fabric of the canvas is not easily readable. It mostly consists of unclear traces, remnants of letters and shapes, marks, and stains. It seems to depict a form of secret, undeciphered writing that provides undeniable yet unclear evidence of a personal experience.

Illegible, yet not unreadable, is the handwritten text of Venia Dimitrakopoulou when she composes the handwritten *Unsent Letter*. Once again, writing emerges in this work as a communicative event that conveys feelings and thoughts to an absent recipient, transforming the very absence into a distant, idealized presence in front of the viewer.

The artist has placed a paper veil in one of the ink-designed *Maelstroms* (*Maelstrom e*). This thin handmade paper divides the painting’s surface into two and covers it halfway. As a result, it not only contains a cryptic figure due to the letters made on the surface, but it also shifts the painting towards being an object. The transparency of the paper placed on the painting highlights the shift of the painting into relief. It alludes to collage and complements the variations of written communication, which, apart from linguistic, semiotic, and symbolic, also becomes purely physical and material.

The exhibition “Sculpting Eros” is designed to captivate the senses, particularly emphasizing the sense of touch, intimately linked to sculpture. Marble, triumphant in *materia universalis*, invigorates viewers’ senses and invites them to engage with the artwork. The soil beneath the stone sculptures of warriors (*Fighter I*, *Fighter II*) and the clay figurines in the *Ceramic Gestures* installation conveys a potent physicality through its genuine materiality. These components are seamlessly integrated with various technical messages, illustrating the impact of the media era.

The sensuality evoked by the materials of the artworks also contributes to an auditory aesthetic. Observers can immerse themselves in the emotive music that animates the artist’s hands as they shape clay in the video *Life Giving Spring*. They can also attune to the nuances and pauses of a female voice in the video *Suddenly Love*. This voice, belonging to Venia Dimitrakopoulou, mirrors the authorial and narrative presence in the recorded performance, and it enhances oral communication throughout the exhibition. The exhibition environment features a diverse array of multimedia works. The self-referential nature of the oral dimension interacts with the self-referential elements in the writings and texts. The voice serves as the artist’s oral signature, akin to the Indian ink that marks the paintings.

The exhibition “Sculpting Eros” gathers archaeological dreams, cosmological dreams, and dreams about love. Exploring the intersection between primal and intimate, gestural expression and media rendering. It articulates them by raising Eros to its semantic and ontological centre.

ΠΕΤΡΕΣ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΗΝ ΟΥΣΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ

Έχοντας ως μέσο την πέτρα, το κατεξοχήν υλικό της γλυπτικής η Βένια Δημητρακοπούλου καταφέρνει να δημιουργήσει οικουμενικές φόρμες που μιλούν για την ανθρωπότητα όσον αφορά σε ό,τι πιο ουσιαστικό αυτή διαθέτει. Την υπόγεια αδιάλειπτη συνέχεια των μορφών μνήμης συμβολοποιεί η καλλιτέχνις. Με μία άμεση λάξευση σμιλεύει τα έργα της και το ατόφιο υλικό, πράγμα που τους προσδίδει μία αληθινή ομορφιά και συγχρόνως κάτι ακραία σχηματικό. Χάρη στην καθαρότητα των μορφών καθώς αυτές περιορίζονται στα βασικά χαρακτηριστικά, όπως είναι η ανάγλυφη μύτη και οι λαξευμένες καμπυλόγραμμες κοιλότητες, η Βένια Δημητρακοπούλου παίρνει τη θέση αρχαιολόγου των σημερινών καιρών θυμίζοντάς μας με τρόπο άρρητο ότι η Ελλάδα γονιμοποίησε ολόκληρη τη Μεσόγειο και ότι η κληρονομιά αυτή μένει πάντα ακμαία.

Στον κήπο της Maison Bernard, στο Νότο της Γαλλίας, τα κεφάλια της τοποθετημένα πάνω στην ίδια τη γη και στο κόκκινο ηφαιστειογενές πέτρωμα του Esterel, δρουν ως διακριτική υπενθύμιση αυτής της μνήμης της αρχαιότητας. Σμιλεμένα σε πέτρα της Αίγινας, τα κεφάλια συγχέονται με τις ηφαιστειακές εκροές του Esterel. Είναι θεότητες, μυθολογικοί ήρωες βαθιά εδραιωμένοι στο συλλογικό φαντασιακό μας, ενώ ταυτόχρονα αναφέρονται σε όλες τις δυνατότητες ενός κόσμου που πρόκειται να ανδίσει.

ISABELLE BERNARD

STONES THAT SPEAK TO
THE VERY ESSENCE OF HUMANITY

Venia Dimitrakopoulou turns to stone, sculpture's primal medium, to sculpt universal forms that speak to the very essence of humanity. She symbolizes the underground permanence of forms and memory. Through the process of direct carving, she shapes her creations from raw matter, bestowing upon them a profound beauty marked by extreme schematism. In her hands, forms are distilled to their most fundamental characteristics—boldly defined noses, deep-set eye sockets—casting her as an archaeologist of the now, a subtle reminder that Greece's spirit once seeded the entire Mediterranean, and this ancient legacy continues to pulse with life.

In the garden of Maison Bernard, nestled in the South of France, her sculpted heads rest upon the earth and the red rock of the Esterel, acting as a discreet reminder of this memory of Antiquity. Carved from the stone of Aegina, they meld with the volcanic veins of the Esterel, embodying the divine and the mythic heroes of our shared memory while simultaneously hinting at all the potential of a world yet to bloom.

ΣΜΙΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ
SCULPTING EROS

KOURD GALLERY

24.05 – 12.10.2024

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΕΛΕΝΗ ΒΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

CURATED BY
ELENI VAROPOULOU

Das alles ist möglich, weil
ich mich so sehr für
die Kunst begeistere
und immer die Möglichkeit
hat, mich mit der Kunst zu verbinden.

• Die Kunst ist
ein sehr wichtiges Element
in der Welt der Menschheit
und immer ein Teil
von uns selbst.

Manchmal ist die Kunst
eine Herausforderung,
aber manchmal
kann sie auch
ein Weg sein, um
die Welt zu verstehen.

• Die Kunst ist
eine Welt für sich selbst
und immer ein Teil
von uns selbst. Sie ist
ein Weg, um die Welt
zu verstehen und
die Kunst zu lieben.
Es ist eine Welt für
sich selbst, die immer
ein Teil von uns selbst
ist.

ΜΑΧΗΤΗΣ Ι / FIGHTER I, 2020

ΜΑΧΗΤΗΣ ΙΙ / FIGHTER II, 2020

MATAIO GRAMMA / UNSENT LETTER, 2024

ΔOPY II / SPEAR II, 2018

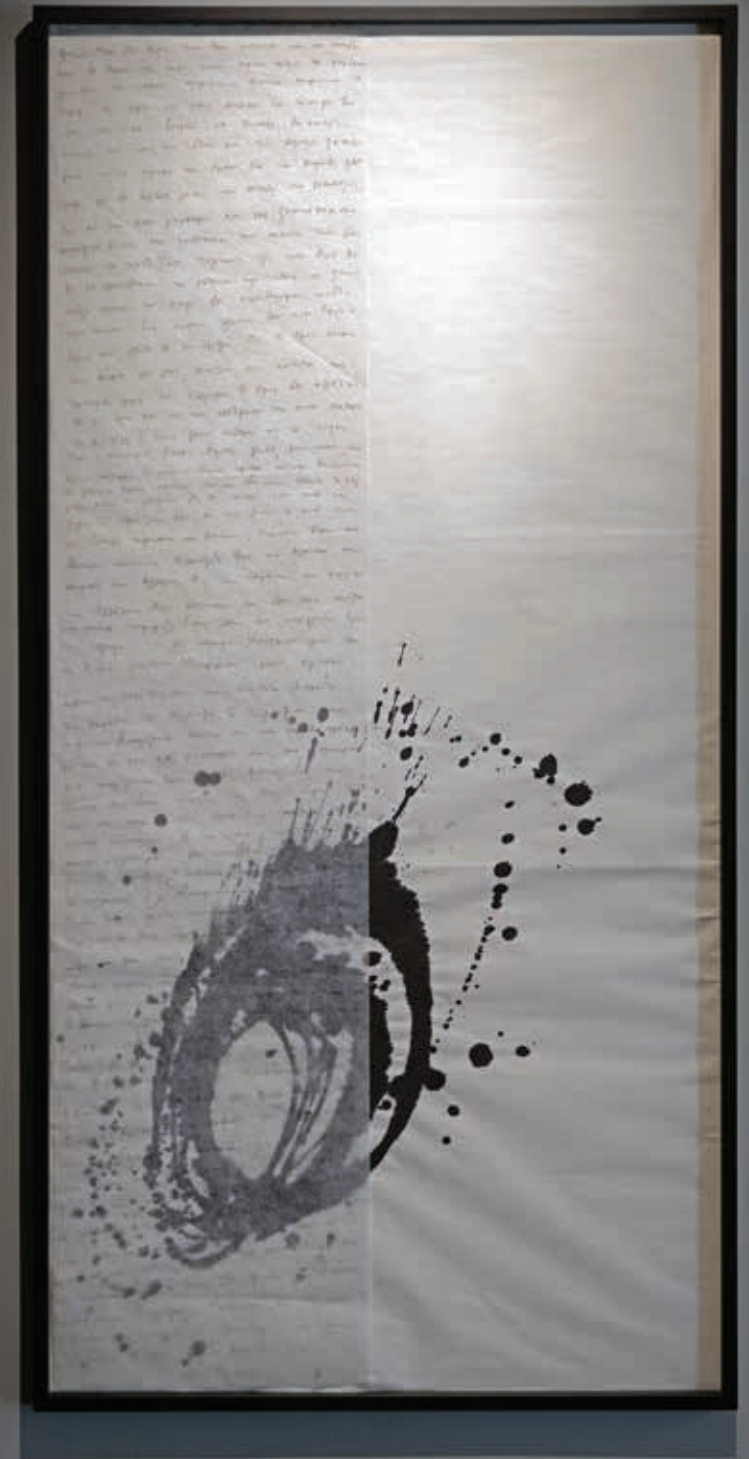
ΔOPY III / SPEAR III, 2018

ΔΙΝΕΣ Α, Β, Γ, Δ / MAELSTROMS A, B, C, D, 2013

ΔΙΝΗ Ε / MAELSTROM E, 2013–2024

Οι ουλές σου όλες.

Να ψηλαφίσω τις ουλές σου όλες.

Να τις φιλήσω τρυφερά.

Όλες.

Πρώτα αυτές που εξέχουν

κι ύστερα τις άλλες,

τις πιο μέσα.

Σε αυτές τις τελευταίες

θα με οδηγήσει

το σύστημα τυφλών.

Ουλές.

Υγρή η λέξη και ανάγλυφη.

Οι ουλές σου όλες.

Να τις περιπτύξω

και να πλέξω

μετά με αυτές τα μαλλιά μου.

Για να πετρώσεις ύστερα,

αφού κοιτάξεις πίσω.

ΒΕΝΙΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ – ΝΙΚΟΣ ΑΛΙΑΓΑΣ:
ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

«Ο ΕΡΩΤΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΚΙΝΗΤΗΡΙΟΣ ΔΥΝΑΜΗ ΓΙΑ
ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ»

Τι εμπεριέχει ο χρονότοπος της Αίγινας και πώς συνδέεστε με αυτόν;

Περνώ μεγάλο μέρος του χρόνου μου στο νησί της Αίγινας. Σε ένα ορεινό χωριό απέναντι ακριβώς από το ηφαίστειο των Μεθάνων. Ένα τοπίο καθαρό ακόμα, όχι χτισμένο, ένα τοπίο άχρονο. Αυτό το στοιχείο του άχρονου είναι για μένα ζωτικής σημασίας. Ένα τοπίο βυθισμένο στην πέτρα. Σε αυτό το μέρος, το σχεδόν απόκοσμο και σαγηνευτικό, καταφεύγω και ηρεμώ. Η Αίγινα σφύζει από μύθο και ιστορία, όπως και όλη η Ελλάδα. Ένας ολόκληρος κόσμος αναδύεται και ζωντανεύει μπροστά μου, όπως αναδύθηκαν από το ηφαίστειο κάποτε οι πέτρες που είναι γύρω μου. Θραύσματα μιας αρχαιότητας που είναι ακόμα ζωντανή. Μία αίσθηση που με κυριεύει και με καθησυχάζει, δείχνοντάς μου πως τίποτε ποτέ δεν χάνεται. Σαν να υπάρχει ένα νήμα οδηγητικό που συνδέει και συνέχει τα πάντα. Στην Αίγινα βρίσκω την απαραίτητη ησυχία, την απομάκρυνση από τη βοή του κόσμου, προκειμένου να συνδεθώ με όλα αυτά.

Σε αυτό λοιπόν το σκηνικό μου συστήθηκαν οι πέτρες μου που ήταν η πρώτη μεγάλη ενότητα της δουλειάς μου. Οι πρώτοι κρανοφόροι *Μαχητές*, αλλά και οι δύο πρόσφατοι, που βρίσκονται σε αυτή την έκθεση. Ο Έρωσ είναι μαχητής ανίκητος κατά τον Σοφοκλή.

Πρόσωπα μέσα από το ηφαίστειο μου ζήτησαν να τα ελευθερώσω. Σπάζοντας τις πέτρες ένωσα να ελευθερώνομαι και εγώ. Ένωσα να βρίσκομαι στο μεταίχμιο του κόσμου, που βλέπουμε με τα μάτια μας και του άλλου, του αόρατου κόσμου που κουβαλούμε μέσα μας. Ένωσα τις πέτρες αυτές, τις τόσο πολύ εξοικειωμένες με τον χρόνο, με τη φθορά, με τη μοναξιά, και όλες σχεδόν πάντοτε με στόματα ανοιχτά να μιλούν για την αντοχή, για τη μαχητικότητα, για την καρτερία — να κάτι που θα μπορούσαν να λένε σήμερα οι μαχητές μου...

Σμιλεύοντάς τες είδα τον φόβο του θανάτου να μετουσιώνεται σε πίστη στην αιωνιότητα και στη ζωή.

Ο Έρωτας που σμιλεύετε μάχεται, κλυδωνίζεται, ενώνει, χωρίζει αλλά δεν πεθαίνει, ενσαρκώνει μια αεικίνητη διαδικασία. Μήπως εκεί βρίσκεται τελικά η αθανασία που αναζητάτε ως καλλιτέχνες;

Ο Έρωτας που σμίλεψα είναι το κεντρικό γλυπτό γύρω από το οποίο διαμορφώθηκε όλη η έκθεση «Σμιλεύοντας τον Έρωτα» από την επιμελήτρια Ελένη Βαροπούλου.

Στο μαρμαράδικο, όπου δούλευα κάποια άλλα έργα, το μάτι μου έπεσε σε δύο μεγάλα μακρόστενα κομμάτια ξαπλωμένα το ένα δίπλα στο άλλο. Έμοιαζε σαν να ήταν κάποτε ένας ενιαίος όγκος σκισμένος τώρα στα δύο. Η λέξη που μου έφεραν ακαριαία στο νου ήταν: έρωτας. Τα πήρα, τα σήκωσα όρθια, τα σμίλεψα, τα έβαλα κοντά αφήνοντας ωστόσο λίγο αέρα ανάμεσα τους, ένα μικρό κενό. Τα τοποθέτησα μετά μαζί σε μία βάση κοινή ορίζοντας με τον δικό μου τρόπο την εικόνα του έρωτα. Δύο οντότητες αιδύπαρκες που διατηρούν την αυτονομία τους, η μία δίπλα στην άλλη κοντά, στητά, κάθεται. Το μεγάλο οξύμωρο του έρωτα είναι η δύναμη και η πίεση που ασκεί για την ένωση, που ταυτόχρονα όμως, χρειάζεται η ίδια δύναμη για να διαφυλαχθεί η διαφορετικότητα καθενός προσώπου ώστε να μη χαθεί ο έρωτας.

Ο έρωτας είναι μια δύναμη ενωτική. Από μια τέτοια ουσιαστική ένωση πάντα κάτι προκύπτει. Κυριολεκτικά και μεταφορικά. Είναι η κινητήριος δύναμη για τη δημιουργία.

Πότε συνειδητοποιήσατε αυτή την ανάγκη της μεταμόρφωσης; Και πώς συνδεθήκατε με τα αόρατα ώστε να δημιουργήσετε τα ορατά έργα σας;

Ίσως η ανάγκη μου να μεταμορφώνω αυτό που βλέπω σε κάτι άλλο να πηγάζει από το ότι αυτό που υπάρχει και βλέπω γύρω μου δεν μου αρκεί, δεν με πείθει, δεν με ησυχάζει. Αισθάνομαι ότι υπάρχει μία «άυλη» πραγματικότητα, πιο εναργής από εκείνη που καταγράφουν οι αισθήσεις μας. Αυτή η δεύτερη, παράλληλη πραγματικότητα μπορεί να γίνει πηγή γνώσης, μια «άλλη διάσταση του κόσμου», που μας καλεί μέσα από τα έργα τέχνης να ενωθούμε μαζί της. Με μια ένωση περισσότερο ως εμπειρία ή βίωμα παρά ως νοητική διεργασία.

Νομίζω πως η καλλιτέχνηδα και ο καλλιτέχνης με τα έργα τους κάνουν αυτό ακριβώς. Μας αποκαλύπτουν και μας καλούν σε μια εμπειρία ένωσης μαζί τους. Σε μια εμπειρία συν-κίνησης, ως ψυχοσωματική αντίδραση ολόκληρης της ύπαρξης στην παρουσία του έργου τέχνης.

Στον δικό σας καλλιτεχνικό κόσμο η απουσία παίζει έναν καθοριστικό και δημιουργικό ρόλο, θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν θεϊκή μορφή της αρχαιότητας. Πώς καταφέρνετε να μετατρέψετε την απουσία σε κινητήρια οντότητα;

«Η παρουσία σου και η απουσία σου. Η μεγάλη υπόθεση της ζωής μου», έγραφε κάποτε ο Γιώργος Σεφέρης σε ένα «Μάταιο Γράμμα».

Κάτι που υπήρξε κάποτε και δεν υπάρχει πια. Τι είναι πιο δυνατό άραγε; Αυτό που υπάρχει μπροστά μας και που το βλέπουμε ή εκείνο που υπάρχει μέσα μας και ας μην το βλέπουμε; Ποιος μας λέει πως ό,τι βλέπουμε, και αν ακόμα λείπει, δεν παύει να υφίσταται; Αφού παραμένει η σκιά, το αποτύπωμα του πράγματος, το ίχνος...

Αυτό προσπάθησα να αποτυπώσω σε κάποια έργα της έκθεσης. Πρώτα απ' όλα, στο ορειχάλκινο διπλό Άλφα. Διπλό γιατί η απουσία και η αγάπη ήταν και είναι το κρισιμότερο δίπολο στο προσωπικό μου σύμπαν.

Έπειτα, στις Σκιές των Προμαχώνων, όπου διαπίστωσα πως οι σκιές του έργου αυτού που αποτελείται από 25 τόνους ατσάλι, στα δικά μου μάτια είχαν και έχουν εξίσου δύναμη με την ίδια τους την ύλη.

Ή στο έργο Σινδόνη που μοιάζει σαν κάποτε να τύλιξε κάτι πολύτιμο, κάτι ιερό που άφησε τα ανεξίτηλα σημάδια του.

Ή στις Δίνες. Όπου δίνη ονομάζεται η περιστροφική κίνηση του νερού ή του ανέμου, όταν συναντώνται αντίθετα ρεύματα. Οι δυνατότητες όταν βρεθεί κανείς μέσα της είναι δύο. Είτε θα πάει προς τα πάνω και θα ελευθερωθεί είτε προς τα κάτω και θα εγκλωβιστεί. Κυριολεκτικά και μεταφορικά. Η δική μου αντίσταση είναι η προσπάθεια μετασχηματισμού μιας τέτοιας δύσκολης συνθήκης όπου κάτι λείπει σε κάτι άλλο.

Για παράδειγμα στο ηχητικό έργο Έρωτας Ξαφνικά, που προέκυψε στη διάρκεια του εγκλεισμού της πανδημίας, το 2020, στην Αίγινα όπου βρισκόμουν. Τα έντονα και πρωτόγνωρα συναισθήματα που με κατέκλυζαν βίαια και ορμητικά έγιναν ένα ηχητικό έργο που μιλά για μια απρόσμενη συνάντηση, μια σύνδεση με τα βαθιά της σημάδια και που ο αρνητικός για όλους περίγυρος δεν κατάφερε ποτέ να εξαλείψει.

Κάτι παρόμοιο θέλησα να αποτυπώσω και στο βίντεο Ζωοδόχος Πηγή. Δύο χέρια, τα χέρια μου, σε μια αέναη πάλη μεταξύ τους. Το αριστερό παίρνει στη χούφτα ένα κομμάτι πηλό. Το δεξί εισδύει και διεισδύει βίαια, το πιέζει, το τρυπά και το αφήνει στην άκρη. Δύο δυνάμεις αντίρροπες και αλληλένδετες. Στη μέση ένας παρατηρητής, ο νους. Η κίνηση αυτή επαναλαμβάνεται αδιάκοπα και εμμονικά. Μέσα από αυτή την επανάληψη, μέσα από τις χαραμάδες της, κάτι άλλο φανερώνεται και γεννιέται. Η μαγική ιδιότητα της χειρωναξίας με τη συμμετοχή του νου μετασχηματίζουν την αρχική εμμονή σε λύτρωση και ευφορία. Μόνο μέσα από τη δυσκολία και το σύνδετο των πραγμάτων προχωράει κανείς...

Χρησιμοποιείτε ακόρεστα το μελάνι, το χαρτί και το καλαμάρι με τον τρόπο με τον οποίο οι αρχαίοι λαοί έγραφαν στους πάπυρους, σαν ιερή πράξη. Η ιερότητά είναι προϋπόθεση στην δημιουργία σας;

Έχουν απομείνει ίχνη του ιερού στην καλλιτεχνική δημιουργία σε έναν κόσμο απομαγεμένο όπως ο σημερινός; Νιώθω πως η εποχή αυτή μας δείχνει το πιο σκληρό της πρόσωπο.

Ο δικός μου μυστικός πλανήτης, το τοπίο των δικών μου ονείρων είναι η τέχνη. Είναι μια άλλη πραγματικότητα που εκφράζεται με τη γλυπτική, τη μουσική, τη γραφή, το θέατρο και τον λόγο. Και στη δουλειά μου υπάρχουν τρεις βασικοί άξονες που είναι η ύλη, ο λόγος και ο ήχος.

Δύο παράλληλες πραγματικότητες, όπου όσο περισσότερο σκοτάδι απλώνεται στη μια, τόσο μεγαλύτερη είναι η ανάγκη μου να καταφεύγω στην άλλη. Η γέφυρα που ενώνει τους δύο αυτούς κόσμους χτίζεται με τη δύναμη του νου.

Για να γίνω πιο συγκεκριμένη, στο βίντεο *Ζωοδόχος Πηγή*, όπως αναφέρω πιο πάνω, αλλά και σε άλλα έργα βίωσα πως επιτελείται μια πολύ προσωπική και ταυτόχρονα λυτρωτική τελετουργία.

Σαν με αυτόν τον τρόπο κάποιο ίχνος του ιερού να βγάξει αργά το πέπλο του και μια ζωοδόχος πηγή να κελαρύζει μπροστά μου...

ΑΙΓΙΝΑ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024

VENIA DIMITRAKOPOULOU – NIKOS ALIAGAS:
A CONVERSATION

“EROS IS THE DRIVING FORCE FOR CREATION”

What does the chronotope of Aegina encompass, and how do you connect to it?

I spend a significant amount of my time on the island of Aegina, in a mountain village directly across from the Methana volcano. It is a landscape that is still pure, undeveloped, a landscape that remains timeless. This timelessness is of vital importance to me.

It is a landscape immersed in stone. In this almost otherworldly and enchanting place, I find refuge and calm. Aegina is brimming with myth and history, like the rest of Greece. A whole world emerges and comes alive before me, just as the stones around me once rose from the volcano—fragments of an antiquity that is still alive. It is a feeling that overwhelms and reassures me, showing me that nothing is ever truly lost. It is as if there is a guiding thread that connects and unites everything. In Aegina, I find the necessary quiet and detachment from the murmur of the world, allowing me to connect with all of this.

It was in this setting that my stones were introduced to me, the first major series of my work: the first helmeted *Fighters*, as well as the two more recent ones featured in this exhibition. Eros is an invincible fighter, according to Sophocles.

Faces from the volcano asked me to set them free. By breaking the stones, I felt I was freeing myself too.

I felt as though I was at the threshold between the world we see with our eyes and the other, the invisible world we carry within us. I felt these stones, so familiar with time, decay, and loneliness, almost always with mouths open, speaking of endurance, combativeness, and patience. My *Fighters* would be speaking of all these today...

By sculpting them, I saw the fear of death transform into a belief in eternity and life.

The Eros you sculpt battles, sways, brings together, parts, yet never dies; it represents an eternal, dynamic process. Could this be the source of the immortality you, as an artist, are searching for?

The *Eros* I sculpted is the central sculpture around which the entire exhibition, curated by Eleni Varopoulou, came together. At the marble workshop where I was working on some other pieces, my eyes fell upon two large, elongated slabs lying next to each other. It looked as if they were once a single mass, now torn in two. The word that instantly came to mind was “Eros”. I took them, stood them upright, sculpted them, and placed them close together, leaving a bit of space between them, a small gap. I then positioned them together on a common base, defining in my own way the image of love. Two independent entities that maintain their autonomy, side by side, close, upright, vertical.

The great paradox of love is the force and pressure it applies for union. Yet, at the same time, the same force is needed to maintain the individuality of each person so that love can endure. Eros is a unifying force—one that attracts, draws close, and unites. From such a profound union, something always emerges, both literally and metaphorically.

It is the driving force for creation.

When did you realize this need for transformation? And how did you connect with the invisible in order to create your visible works?

Perhaps my need to transform what I see into something else stems from the fact that what exists and what I see around me is not enough; I don’t find it convincing, it does not bring me peace. I feel that there is an “intangible” reality, more vivid than the one recorded by our senses. This second, parallel reality can become a source of knowledge, another “dimension of the world” that calls us, through works of art, to unite with it. This union is more of an experience or a lived moment rather than a mental process.

I believe that artists, through their works, do exactly that. They reveal themselves and invite us into an experience of union with them—a shared experience, a psychosomatic reaction of our entire being in the presence of a work of art.

In your artistic world, Absence plays a decisive and creative role; it could easily be a divine figure from antiquity. How do you manage to turn Absence into a driving force?

“Your presence and your Absence. The great affair of my life,” once wrote George Seferis in an “Unsent Letter.”

Something that once existed and is no longer there. What is stronger, after all? What lies before us and we see, or that which exists within us, even if we cannot see it? Who can tell us that what we see, even if it disappears, ceases to exist? Because the shadow remains, the thing’s imprint, its trace... This is what I tried to capture in some of the exhibition works. First and foremost, in the bronze double *Alpha*. Double, because Absence and Love were and continue to be the most critical duality in my personal universe. Then, in the *Promahones Shadows*, where I realized that the shadow of the work, made up of 25 tons of steel, has just as much strength in my eyes as its very Matter. Or in the work *Shroud*, which looks like it once enclosed something precious, something sacred, leaving its indelible marks upon it.

Or in the *Maelstroms*. A maelstrom can occur in water or air when opposing currents meet, creating rotational motion. When caught in one, you can either rise and find freedom or descend and become trapped, both literally and metaphorically. My resistance is my effort to transform challenging situations where something is missing into something else.

For example, in the sound piece *Suddenly Love*, which emerged during the 2020 pandemic lockdown, when I was in Aegina. The intense and unprecedented emotions that violently and forcefully overwhelmed me became a sound piece that speaks of an unexpected encounter, a connection with its deep marks, which the negative surroundings for everyone failed to erase. I sought to capture something similar in the video *Life Giving Spring*. Two hands—my hands—are in an endless struggle with each other. The left hand takes a piece of clay in its palm. The right hand invades and penetrates violently, pressing it, piercing it, and then sets it aside. Two opposing yet interlinked forces. In the middle, is an observer—the mind.

This motion repeats incessantly and obsessively. Through this repetition, through its cracks, something else reveals itself and is born. The magical property of handicraft work, with the involvement of the mind, changes the initial obsession into redemption and euphoria. One can only move forward through difficulty and the complexity of things..

You use ink, paper, and quill insatiably, in the way ancient peoples wrote on papyrus, as a sacred act. Is sacredness a prerequisite in your creative process?

Are there traces of the sacred left in artistic creation in a disenchanting world like today’s? I feel that this era is showing us its harshest face.

My own secret planet, the landscape of my dreams, is Art. It is another reality expressed through sculpture, music, writing, theatre, and letters. In my work, there are three main pillars: Matter, Word, and Sound.

Two parallel realities, where the more darkness envelops one, the greater my need to take refuge in the other. The bridge that connects these two worlds is built with the power of the mind. To be more specific, in the video *Life Giving Spring*, as I mentioned earlier, as well as in other works, I experienced the performance of a deeply personal and simultaneously liberating ritual.

In this way, a trace of the sacred slowly lifts its veil, and a life-giving spring flows before me...

AEGINA, AUGUST 2024

30–31
32–33

ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ, 2011
Video εγκατάσταση – μουσική:
Pablo Ortiz / Τσέλο: Anssi Karttunen /
Video: Φίλιππος Κουτσαφτής
ΚΕΡΑΜΙΚΕΣ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΕΣ, 2011
π. 210 πήλινα γλυπτά σε χόμα
μεταβλητές διαστάσεις

LIFE GIVING SPRING, 2011
Video installation – music: Pablo Ortiz / Cello:
Anssi Karttunen / Video: Filippos Koutsaftis
CERAMIC GESTURES, 2011
approximately 210 clay sculptures on earth
dimensions variable

34–35

ΣΚΙΕΣ ΤΩΝ ΠΡΟΜΑΧΩΝΩΝ, 2024
Giclee fine art print on aluminium Dibond
τρίπτυχο, 180 × 60 εκ. το καθένα

PROMAHONES SHADOWS, 2024
Giclee fine art print on aluminium Dibond
triptych, 180 × 60 cm each

36
38–39

ΜΑΧΗΤΗΣ I, 2020
Ηφαιστειακή πέτρα σε χόμα και σίδηρος
36 × 26 × 28 εκ.
Εγκατάσταση 80 × 80 × 40 εκ.

FIGHTER I, 2020
Volcanic stone on earth and steel
36 × 26 × 28 cm
Installation 80 × 80 × 40 cm

37
38–39
40

ΜΑΧΗΤΗΣ II, 2020
Ηφαιστειακή πέτρα σε χόμα και σίδηρος
36 × 26 × 28 εκ.
Εγκατάσταση 80 × 80 × 40 εκ.

FIGHTER II, 2020
Volcanic stone on earth and steel
36 × 26 × 28 cm
Installation 80 × 80 × 40 cm

42
46–47
48–49

ΜΑΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ, 2024
Σινική μελάνη σε χειροποίητο χαρτί
135 × 70 εκ.

UNSENT LETTER, 2024
Indian Ink on handmade paper
135 × 70 cm

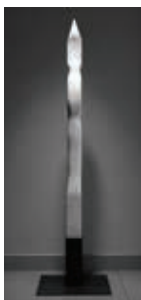
43
45
48–49

ΑΛΦΑ, 2024
Ορείχαλκος με χειροποίητη πατίνα
180 × 110 × 100 εκ.

ALPHA, 2024
Bronze with handcrafted patina
180 × 110 × 100 cm

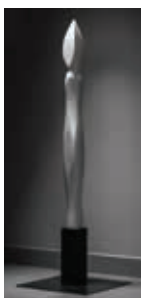
50
52
53

ΔΟΡΥ II, 2018
Μάρμαρο και σίδηρος
225 x 15 εκ.

SPEAR II, 2018
Marble and Steel
225 x 15 cm

51

ΔΟΡΥ III, 2018
Μάρμαρο και σίδηρος
195 x 15 εκ.

SPEAR III, 2018
Marble and Steel
195 x 15 cm

55

ΔΙΝΕΣ, 2013–2024
Εγκατάσταση έξι έργων
Σινική μελάνη σε χειροποίητο χαρτί
30 x 30 εκ.

MAELSTROMS, 2013–2024
Installation
Indian Ink on handmade paper
30 x 30 cm

56

ΔΙΝΗ Α, 2013
Σινική μελάνη σε
χειροποίητο χαρτί
70 x 40 εκ.

MAELSTROM A, 2013
Indian Ink on handmade
paper
70 x 40 cm

56
58–59

ΔΙΝΗ Β, 2013
Σινική μελάνη σε χειροποίητο
χαρτί
70 x 40 εκ.

MAELSTROM B, 2013
Indian Ink on handmade
paper
70 x 40 cm

56

ΔΙΝΗ Γ, 2013
Σινική μελάνη σε χειροποίητο
χαρτί
70 x 40 εκ.

MAELSTROM C, 2013
Indian Ink on handmade
paper
70 x 40 cm

56

ΔΙΝΗ Δ, 2013
Σινική μελάνη σε χειροποίητο
χαρτί
70 x 40 εκ.

MAELSTROM D, 2013
Indian Ink on handmade
paper
70 x 40 cm

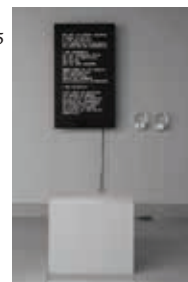
57
60–61

ΔΙΝΗ Ε, 2013–2024
Σινική μελάνη σε χειροποίητο
χαρτί
140 x 75 εκ.

MAELSTROM E, 2013–2024
Indian Ink on handmade
paper
140 x 75 cm

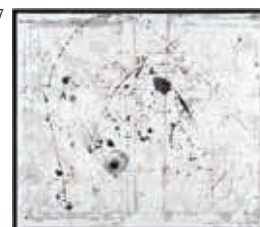
63
64–65

ΕΡΩΤΑΣ ΞΑΦΝΙΚΑ, 2024
Video εγκατάσταση, διάρκεια 8:38"
Ιδέα-κείμενα-φωνή: Βένια Δημητρακοπούλου /
Μουσική: Παναγιώτης Καλαντζόπουλος /
Video: Κώστας Δημητρόπουλος

SUDDENLY LOVE, 2024
Video installation, duration 8:38"
Concept-texts-narration: Venia
Dimitrakopoulou / Music: Panagiotis
Kalantzopoulos / Video: Kostas Demetropoulos

66–67
69
70–71
72–73

ΣΙΝΔΟΝΗ, 2024
Μικτή τεχνική σε ύφασμα, 160 x 185 εκ.

SHROUD, 2024
Mixed media on textile, 160 x 185 cm

83
84
85
86–87
88–89
90–91
92

ΕΡΩΣ, 2024
Μάρμαρο Τήνου σε σιδερένια βάση
200 x 60 x 20 εκ.

EROS, 2024
Tinos marble on steel base
200 x 60 x 20 cm

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ / PHOTOS

Εξώφυλλο / Cover: Έρωσ (λεπτομέρεια).
Φωτογραφία: Ναταλία Τσουκαλά / Eros
(detail). Photo Natalia Tsoukalas

σ. / ρ. 1 Τοπίο της Αίγινας. Φωτογραφία:
Louis Bourjac / Aegina Landscape. Photo
Louis Bourjac

σ. / ρ. 2–3 Το νησί της Μονής, Αίγινα.
Φωτογραφία: Βένια Δημητρακοπούλου /
View of Moni island Aegina. Photo Venia
Dimitrakopoulou

σ. / ρ. 4 Το στούντιο της καλλιτέχνιδας στην
Αίγινα. Φωτογραφία: Louis Bourjac / Artists'
studio, Aegina. Photo Louis Bourjac

σ. / ρ. 5 «Οι μαχητές ξέρουν να περιμένουν».
Φωτογραφία: Νίκος Αλιάγας / "Fighters know
how to wait". Photo Nikos Aliagas

σ. / ρ. 8 Φωτογραφία / Photo Louis Bourjac

σ. / ρ. 16 Αγαμέμνων II, Maison
Bernard, Γαλλία. Φωτογραφία: Βένια
Δημητρακοπούλου / Agamemnon II,
Maison Bernard, France. Photo Venia
Dimitrakopoulou

σ. / ρ. 20–29 Απόψεις της έκθεσης.
Φωτογραφίες: Ναταλία Τσουκαλά /
Exhibition views. Photos Natalia Tsoukalas

σ. / ρ. 41 Φωτογραφία / Photo Louis Bourjac

σ. / ρ. 44 Στο χυτήριο / At the foundry

σ. / ρ. 68 Φωτογραφία: Νίκος Αλιάγας / Photo
Nikos Aliagas

σ. / ρ. 74 Φωτογραφία / Photo Louis Bourjac

σ. / ρ. 96–99 Κατασκευή του Έρωτα.
Φωτογραφίες: Βένια Δημητρακοπούλου /
Construction of Eros. Photos Venia
Dimitrakopoulou

σ. / ρ. 100 Φωτογραφία: Τάκης
Διαμαντόπουλος / Photo Takis
Diamantopoulos

Η BENIA ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ είναι γλύπτρια. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και στην Αίγινα όπου διατηρεί εργαστήριο. Έχει παρουσιάσει το έργο της σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, όπως στη Γαλλία, τη Νέα Υόρκη και την Ιταλία με την τριλογία εκθέσεων *Αρχέγονο Μέλλον* σε τρεις μεγάλες πόλεις. Το μεγάλης κλίμακας έργο της *Προμαχώνας*, μετά από πολύμηνη έκθεση στο Μουσείο Μπενάκη της οδού Πειραιώς, βρίσκεται τοποθετημένο στον κήπο του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου στην Αθήνα από το 2016. Το 2019 το Αρχαιολογικό Μουσείο Antonino Salinas στο Παλέρμο τοποθέτησε στη μόνιμη συλλογή του το έργο της *Χρυσό Δόρυ*.

Έργα της βρίσκονται σε δημόσιους χώρους, όπως τα τοποειδικά έργα στο Διεθνή Αερολιμένα Αθηνών «Ελευθέριος Βενιζέλος» και στον εξωτερικό χώρο του κτιρίου Butterfly της Noval Property στην Αθήνα, αλλά και στο χώρο μπροστά από το Αρχαιολογικό Μουσείο του Λαυρίου, ενώ ανήκουν σε ιδιωτικές συλλογές διεθνώς, μεταξύ των οποίων το Αμερικανικό Κολλέγιο Ελλάδος, τα ξενοδοχεία Athens Hilton, Athens Was Hotel, Mykonos Riviera, Anemi Folegandros και Diles & Rinies Luxury Hotel Tinos. Αυτό το διάστημα ολοκληρώνει δύο ακόμη τοποειδικά έργα σε κεντρικό σημείο στην Σκιάθο και σε εμβληματικό κτίριο στο κέντρο της Αθήνας.

Έχει πραγματοποιήσει διαλέξεις και εργαστήρια, μεταξύ των οποίων «Η γραφή και ο λόγος ως εικόνα» στο τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του ΑΠΘ (2019), «Η Γλυπτική του Παννούλη Χαλεπά» (2018) και «Έρωτας – Θάνατος – Έαυτός» (2016) στο ΕΚΠΑ, «Το Ιερό στην Τέχνη», στο Μουσείο Μπενάκη (2010), στο Πανεπιστήμιο Wolfson της Οξφόρδης (2015) και στο ίδρυμα Μποδοσάκη (2021) και «Σύγχρονη Έλληνική Τέχνη» στο πλαίσιο των εκπαιδευτικών προγραμμάτων της Biennale της Βενετίας (2015).

Το 2017 έλαβε το παράσημο του Ιππότη του Τάγματος του Αστήρα της Ιταλίας από τον πρόεδρο του Ιταλικού Κράτους

VENIA DIMITRAKOPOULOU is a sculptor. She lives and works in Athens, as well as in Aegina, where she has a studio. She has presented her work in solo and group exhibitions in Greece and abroad, including France, New York and Italy, with the trilogy of exhibitions *Primordial Future* in three major cities. After being exhibited for a few months at the Benaki Museum on Pireos Street, her large-scale work *Promachones*, has been on display in the garden of the National Archaeological Museum in Athens since 2016. In 2019, the Antonino Salinas Archaeological Museum in Palermo placed her work *Golden Spear* in its permanent collection.

Her works can be found in public spaces, such as the site-specific works at the Athens International Airport “Eleftherios Venizelos” and in the gardens of the Noval Property building “Butterfly” in Athens, as well as the square in front of the Archaeological Museum of Lavrio. Many of her works belong to private collections internationally, including the American College of Greece and the hotels Athens Hilton, Athens Was Hotel, Mykonos Riviera, Anemi Folegandros and Diles & Rinies Luxury Hotel Tinos. Currently she is completing two further site-specific works on a central location on the island of Skiathos and in the entrance of an iconic building in central Athens.

She has given lectures and workshops, including “Writing and Speech as Image” at the Department of Architecture and Engineering of the Aristotle University of Thessaloniki (2019), “The Sculpture of Giannoulis Halepas” (2018) and “Eros – Death – Self” (2016) at the National University of Athens, “The Sacred in Art” at the Benaki Museum (2010), the Wolfson University, Oxford (2015) and the Bodossaki Foundation (2021) and “Contemporary Greek Art” as part of the educational programmes of the Venice Biennale (2015).

In 2017 she received the Order of the of the Star of Italy from the President of the

Sergio Mattarella. Βιβλία της δουλειάς της κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Hatje Kantz (Γερμανία), Allemandi (Ιταλία), futura και Εκδόσεις του Φοίνικα (Ελλάδα).

Στην Αίγινα, έχει αναπτύξει εδώ και χρόνια μια δραστηριότητα που σχετίζεται με εργαστήρια γλυπτικής για παιδιά, με το Διεθνές Μουσικό Φεστιβάλ της Αίγινας και με θεατρικές παραστάσεις.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ

Από τα μονολιθικά γλυπτά έως τις εύθραυστες εγκαταστάσεις της, η γλύπτρια Βένια Δημητρακοπούλου ακολουθεί μια διαισθητική πρακτική που αυτοπροσδιορίζεται μέσα από την υλική και χωρική αντίληψη του περιβάλλοντός της.

Όπως αναφέρει στο επιμελητικό της κείμενο η Ελένη Βαροπούλου: «Οι ηφαιστειακές πέτρες, το μάρμαρο, ο πηλός και τα μέταλλα ως αδιαφανή, πυκνά, βαριά, σκληρά υλικά συνδιαλέγονται με μαλακές και ελαφρές επιφάνειες από καμβά και χειροποίητο χαρτί. [...] Η Βένια Δημητρακοπούλου συνυφαίνει πανάρχαιες, πρωτογενείς αξίες για την ανθρωπίνη ύπαρξη και την καλλιτεχνική δημιουργία με σύγχρονες προσωπικές μυθολογίες.»

Italian State Sergio Mattarella. Books on her work are published by Hatje Kantz (Germany), Allemandi (Italy), futura and Foinikas (Greece).

Over many years, on the island of Aegina, she has developed activities related to sculpture workshops for children, the Aegina International Music Festival and theatre performances.

ABOUT HER WORK

From her monolithic sculptures to her delicate installations, artist Venia Dimitrakopoulou follows an intuitive practice that defines itself through a material and spatial understanding of her surroundings.

In her curatorial text Eleni Varopoulou mentions: “Volcanic stones, marble, clay and metals, as opaque, dense, heavy, hard materials, interact with soft and light surfaces of canvas and handmade paper. [...] Venia Dimitrakopoulou interweaves these ancient, primary values of human existence and artistic creation with modern personal mythologies. “

Βένια Δημητρακοπούλου
Σμιλεύοντας τον Έρωτα

Γκαλερί Κουρντ, Αθήνα
24 Μαΐου – 12 Οκτωβρίου 2024

ΕΚΘΕΣΗ

Επιμέλεια έκθεσης: Ελένη Βαροπούλου
Συντονισμός: Γκαλερί Κουρντ
Φωτορεαλιστικές απεικονίσεις και φωτισμός: Μαρία Μανέτα
Μάρμαρα: Γιώργος Κοντονικολάου
Χυτήριο: Ευάγγελος και Παναγιώτης Χουντάσης
Μεταλλικές κατασκευές: Παναγιώτης Κάγκαρης
Κορνίζες: Γιάννης Μπάρκας
Εκτυπώσεις: Photolab Athens
Επιμέλεια ήχου: Γιάννης Μαλατάντης
Σχεδιασμός οπτικού υλικού έκθεσης: Κώστας Σφέτσας

ΕΚΔΟΣΗ

Επιμέλεια – σχεδιασμός: Μιχάλης Παπαρούνης – Εκδόσεις futura
Κείμενα: Ελένη Βαροπούλου, Βένια Δημητρακοπούλου, Isabelle Bernard, Νίκος Αλιάγας
Μετάφραση: Άννα Ζαρίφη (από ελληνικά σε αγγλικά), Ελένη Βαροπούλου (από γαλλικά σε ελληνικά)
Φωτογράφιση έκθεσης: Ναταλία Τσουκαλά, Βένια Δημητρακοπούλου
Φωτογραφίες: Louis Bourjac, Βένια Δημητρακοπούλου, Νίκος Αλιάγας, Τάκης Διαμαντόπουλος
Παραγωγή: Τυπογραφείο Πλέτσας – Κάρδαρη

Τυπώθηκε στην Αθήνα το 2024 σε 600 αντίτυπα.

Εκδόσεις futura – Μιχάλης Παπαρούνης
Χαριλάου Τρικούπη 72
106 80 Αθήνα
Τηλ.: 210 5226 361
futura@otenet.gr
futurabooks.wordpress.com

© 2024 Βένια Δημητρακοπούλου,
Γκαλερί Κουρντ και Εκδόσεις futura

ISBN 978-618-5553-26-5

Venia Dimitrakopoulou
Sculpting Eros

Kourd Gallery, Athens
24 May – 12 October 2024

EXHIBITION

Curated by Eleni Varopoulou
Coordination: Kourd Gallery
Renderings and lighting design: Maria Maneta
Marble workshop: Giorgos Kontonikolaou
Foundry: Evangelos and Panagiotis Houndasis
Metal works: Panagiotis Kagaris
Frames: Giannis Barkas
Digital printing: Photolab Athens
Audiovisual installation: Giannis Malatantis
Visual material for the exhibition: Costas Sfetsas

PUBLICATION

Edited and designed by Michalis Paparounis – futura Publications
Text: Eleni Varopoulou, Venia Dimitrakopoulou, Isabelle Bernard, Nikos Aliagas
Translation from Greek to English: Anna Zarifi
Translation from French to Greek: Eleni Varopoulou
Installation shots: Natalia Tsoukalas
Photos: Louis Bourjac, Venia Dimitrakopoulou, Nikos Aliagas, Takis Diamantopoulos
Production: Pletsas – Kardari

Printed in Athens in 2024 in 600 copies.

futura Publications – Michalis Paparounis
Charilaou Trikoupi 72
106 80 Athens, Greece
T: +30 210 5226 361
futura@otenet.gr
futurabooks.wordpress.com

© 2024 Venia Dimitrakopoulou,
Kourd Gallery and futura Publications

